

COSTA OEST

VIDAL VIDAL vvidal@presencia.cat

Dia del llibre

Semblava un llibre maleït. Ell hi havia dipositat moltes esperances. Potser massa. En la seva ja dilatada trajectòria comptava alguns èxits, però d'això feia bastants anys i sempre a escala local. Un escriptor de comarques, a hores perdudes. Amb dificultats per fer-se un nom enllà dels límits provincials. Per als crítics, mitjans i lectors d'àmbit general no havia existit mai. Ell ho havia preferit atribuir al centralisme mental que negligia també en aquest terreny la resta del territori, però cada cop sospitava més que l'oblit o la suposada marginació es devien en realitat a la seva falta de talent. Tot amb tot, la temptació de l'excusa era tan fàcil i còmoda, tan autoindulgent...

Era conscient que aquella novel·la era un dels seus últims intents. Temia que la petita editorial que havia estat apostant per ell ja no hi confiés més. Un fracàs de vendes l'abocaria a l'autoedició. A pagar-se el caprici. Hauria de deixar d'escriure o si més no de publicar. L'obra desada en un calaix.

Havia estat esperant en va crítiques als suplementes culturals i va arribar al dia de Sant Jordi desinflats. A sobre, tindria la competència a escala local d'un títol molt mediàtic, una autobiografia d'un excampió de marxa atlètica amb ínfulas de literat. Es va donar la circumstància que durant quasi tota la jornada van anar coincidint als mateixos llocs i a les mateixes hores per signar exemplars. De seguida va endevinar la magnitud del desastre. Per cada signatura seva, l'altre en feia quinze o vint. La gent que passava pel davant de la paradeta i observava la llarga cua esperant a obtenir la dedicatòria de l'esportista, per contrast amb la seva soledat emmurriada, li adreçava unes mirades que en el millor dels casos eren de commiseració. Quan finalment se li acostava algú, es demorava en unes llargues anotacions. Es feia durar aquells comptats instants de glòria per no quedar tan en evidència. I cada vegada que venia algun periodista, era al seu rival que fotografiaven o entrevistaven, en qualitat de segur vencedor de la tàcita competició pel títol honorífic d'autor més venut.

El més cruel va ser quan va arribar la seva dona amb els dos fills. S'atansaven contents d'haver-lo trobat i el somriure dels tres xocava amb la seva cara de pomes agres, per més que la intentés dissimular davant dels nens. Hauria preferit amagar-se. Feia cinc minuts que eren allà al seu costat i en tota aquella estona no havia pogut signar ni un sol volum. De cop, estranyat per l'allau de gent amb llibres davant de l'home de la vora, el petit li va preguntar: «Pare, que tu no en vens cap?» La dona va dir que havien de marxar. «Au, nens, anem, que el pare té feina.»

Va arribar a casa destrossat, la vanitat ferida. Per sort, els nens ja eren al llit. La dona el va tractar de confortar. «Tranquil, no passa res, potser un altre any...» Ell va fer veure que accedia, resignat, tot i saber que probablement

«El més cruel va ser quan va arribar la seva dona amb els dos fills. S'atansaven contents d'haver-lo trobat i el somriure dels tres xocava amb la seva cara de pomes agres»

LLUÍS ROMERO

no tindria cap més Sant Jordi. Prou. No escriuria mai més.

Aquella nit li va costar molt de conciliar el son. L'endemà en llevar-se se sentia abatut. Un altre home. Anònim. Corrent. Poc a poc, a mesura que avançava el matí, es va anar fent a la nova situació. I no era una sensació desagradable del tot, més aviat al contrari. Com si s'hagués tret un pes de damunt. A la tarda, havent dinat, es va posar a escriure altre cop.